

BŘEZEN/DUBEN

STUDENT REVUE

DAY OF THE
EUROPEAN
AUTHORS

DOBYTÍ SEVERNÍHO PÓLU / VÝLET DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY / ROZHOVOR S MGR. JANOU MARŠOUNOVOU

TOPOI NA GUP

DAY OF THE EUROPEANS AUTHORS

STR. 4

STR. 6

RECENZE STANISLAVA ZELENÉHO: JMÉNO

STR. 7

DOBÝVÁNÍ SEVERNÍHO PÓLU

POSLANECKÁ

SNĚMOVNA

STR. 14

STR. 17

FANTOM OPERY

OBSAH STR. 19

NÁVŠTĚVA RÁDIA

Dávejte pozor, co vám teďka řeknu. Do školy chodím každý den kolem jednopatrového domu, na kterém je štít s nápisem: „Optimismus je opium lidstva. Zdravý duch páchne blbostí. Ať žije Trockij.“ Visel tam kdysi obraz císaře pána a sraly na něj mouchy, tak jsem ho dal na půdu. To víte, ještě by si někdo mohl dovolit nějakou poznámku a mohly by být z toho nepříjemnosti. A školu máme pěknou novou. Stavení skrovné, bez oken, měsíc lištami šeril jen; stavení pevné jako klec, a v něm na prkně – umrlec. Poprvé Viléma bledou jsem lebku zřel. Myslím, že jsem tenkrát šílil. Každá žilka hrála, krev byla rozvařena. Já ani se na to dívati, ani bolesti déle snášeti nemoha, prchl jsem, na poušť někam aneb raději, kdyby možné bylo, z světa ven uteci chtěje. Blázniviny se rozsévají nazdařbůh. Krysař se vracel do Hammeln. Neklid ho vypudil ze zdí města, ale mnohem dotěrněji ho tam vracel.

Inu, co dělat, sednout si někde a čekat až do soumraku. Posadil se na samý okraj lavičky, uvědomuje si bez zájmu, že na druhém konci kdosi sedí. Sviť, měsíčku, polehoučku skrz ten hustý mrak... Seděla stále na opačném konci lavičky, podivně do sebe zachoulená. Býti ženou, už to znamená trpěti, nad drahou její zachmuřenou už Osud vyřkl prokletí. Proč se

usmívají dívky za oknem, které pláče na jaře v dubnu? To je teď celá moudrost moje: Milovat hlučnou vřavu boje, za nocí vnikat do snů žen a trochu býti zadlužen. Ach Manon Lescaut, Manon! Já jsem muž! Kvido vztáhl ruce do tmy před sebe a s úlekem narazil na její ňadra. A hladila mne, celá se přitiskla a já jsem ji hladil taky, a byl jsem mužský až do té doby, kdy k tomu mělo přijít, ale tu najednou jsem zvadl a bylo se vším ámen.

Kdypak opět uslyším o slušných strastech duševních, kdypak se dočtu o vnitřních svárech? Kdypak vyjde krásné písemnictví z hampejzů? Kdy zanechá zpívání a hrubých všedních témat? Kdy se přikloní k ušlechtilým ctnostem občanským? Je to všechno na hovno – Vodka, bratře, sladká vodka zbyla!

Milí maturanti, přeji Vám mnoho úspěchů u nadcházejících zkoušek dospělosti! Pokud jste v předchozích odstavcích našli citace z celkem dvaadvaceti děl české literatury z našeho češtinářského kánonu, jste na ně připraveni dokonale. A pokud ne, nevadí: Co tě nepálí, nehas, každý svého štěstí strůjcem a kdo chce kam, pomozme mu tam (to je ze Saturnina, třiadvacáté dílo).

Ladislav Futtera

JAK ANDROŠ PŘIJEL

I S JÁCHYMEM TOPOLEM

DAY OF THE EUROPEANS AUTHORS 2023

AUTOR: ELIŠKA TONDROVÁ /2. C/

LIDI, LIDI, LIDI. VŠUDE SAMÍ LIDI, CO ČEKAJ PŘED AULOU A
PŘEŠLAPOUJOU PO *CHLADNÝ ZEMI*.

Ve vzduchu cejtíš už od samýho začátku takovou tu nevědomou nespoutanost, co se prodrala i za dveře, když je otvírala. Jo, tak tohle je ten druhej, jinej svět. Svět jednoho chlápka, kterej si kdysi s bráchou psal slova do sešítků a pak je s ním zpíval. Jáchym Topol. A teď – můžeš si číst buď o tom, jak *citlivej člověk* to je, anebo o tom, jak pojmenoval svý knížky. Ve skutečnosti nemáš na výběr.

Představ si tu scénu. Jsi mladej umělec někdy kolem 70. a 80. let, všechno okolní prostředí zachycuješ v autentickéjch, antiutopickéjch textech, který mluvěj o zpropadený svázanosti i zakázanejch věcech, a to bez rozdílu. Asi ti už došlo, vo co gou. Režim tě moc nemá rád. A teď – můžeš si buď všechno nechávat pro sebe nebo pro malej kruh nejbližších lidí, klidně i pro svoji neexistující *sestru*, anebo to rozjedeš ve velkým a začneš noční práci tukaním do stroje. Vítám tě v undergroundu, v místě, kde chodíš jenom na hraně mezi ilegalitou a ilegalitou, zatímco objevuješ kouzlo samizdatu. Budeš se vídat s Egonem Bondym, dělat skvělou muziku, hrát ji před Václavem Havlem, psát pro Psí Vojáky nebo Národní třídu, založíš s pár dalšíma, hustejma chlápky časopis s názvem

Jednou nohou (ve vězení), později Revolver
Revue a podepíšeš Chartu 77, jen aby si tě
zařadili k nepřítelům vlasti, jako bys do té doby
mohl oficiálně publikovat, žejo. No, *miluju tě k
zbláznění*, totalito.

Potom začneš psát dost propracovaný, skoro až
přehnaně perfektní romány plný kontrastů, aluzí
i metafor, obdržíš několik cen – např. Cenu
Jaroslava Seiferta, Státní cenu za literaturu,
dosáhneš úspěchu u kritiků, neúspěchu u
Václava Klause... Ale já nejsem *anděl*, abych
vypisovala jen to dobré. Pořád nebudeš masově
čtenej, spíš uznávanej. Vyjdou ti výbory z
publicistický činnosti, budeš pracovat jako
programový ředitel v Knihovně Václava Havla,
než co přijde 27. března, kdy sedíš před bandou
třeťáků na gymplu, abys jim ten svůj svět ukázal.
Tak jsi tady.

Jáchym Topol v rámci Dne evropských autorů a s
ním spojeným čtením zavítal do prostorů našeho
gymnázia. Hlavním smyslem této akce, pořádané
po celé Evropě z iniciativy Evropské komise, je
šířit zájem o upadající kvalitní literaturu. Ačkoliv
nám pozvaný autor nepřečetl, jak bylo
plánováno, kus svého románu Citlivý člověk, zato
všechny přítomné nejen z řad studentů, ale i
učitelů převedl s pokorou do minulého století.
Zprvu ostýchavost a stydlivost na pódiu ještě s
doznívající jarní akademií se po pár chvílích
proměnila v surovou realitu tehdejší mládeže.
Několikrát zmiňoval, že psaní působí jako
prostředek pro osvobození od tísně ve svém
nitru, pro nalezení způsobů, jak ji ze sebe dostat
a vyrovnat se s ní. Skrze několik cenných
ukázek, jež procházely našima rukama, jsme tak
na vlastní kůži mohli okusit pravou tvář
zakázané literatury, doprovázenou autorovým
přednesem textů od jemu blízkých osob či
vyprávěním o vášních a inspiracích mj. v oblasti
etnologie. Nechyběla ani závěrečná diskuze,
osobní kontakt a něco, co připomínalo malou
autogramiádu.

Když jsem odcházela, rezonoval ve mně pořádnej
kus obdivu k odvaze mladýho Jáchyma Topola
spolu s ostatními umělci, který potají tvořili,
co chtěli, i pod tíhou normalizace. Asi jsem
nebyla jediná. V uších mi pak hráli Psí vojáci

Psích Vojáků a já mohla vidět zase docela jinej
střep reality minulý doby...

Jaký to tu padlo

na nás soužení

je to náhka nová víra nebo nový víry uzření

Co si to tu na nás lehlo

*je to snad nový snový peklo nebo nové hvězdy
uzření*

*Pro absolutní naplnění pro únik duše bez těla pro
tvý druhý narození a pro vizi anděla*

Neustálý golgoty těl mozků

srdcí

krása, která chyběla ke světlu v noci ker

ke světlu v hladině děr

*V hodině nad stoly pomilujem mrtvolý mrtvolý to
nebolí*

pletou věnce z orobince

*Národ Psích vojáků přešel řeku národ Psích
vojáků překročil hranici světlo se chvěje na
koňských šíjích vlhké tětiny v zpotených dlaních
ostny oštěpů na slunci*

*Národ Psích vojáků přešel řeku Národ Psích
vojáků přešel řeku*

(text Jáchym Topol, hudba Filip Topol)

100 SLOV STANISLAVA ZELENÉHO

AUTOR: STANISLAV ZELENÝ

Zda bych své dítě po zhlédnutí Jména pojmenoval Michaela Doležalová, je otázka, již musím vyřešit interně. Mohu ale zodpovědět otázku kulis. Patřím mezi jedince učící se prostřednictvím zrakových vjemů. Že má Pierre děti, bych ale pochopil jen z dialogů, hračky tudíž hodnotím jako nadbytečné, využití jako matoucí. Věčný boj Východu a Západu –

přezouvat, či nepřezouvat – byl vyřešen kompromisem – přezuté byly pouze dvě postavy. Hranice mezi absurditou a tragédií je tenká, my jsme se bohužel dostali sotva do Sudet. Doporučil bych dosáhnout alespoň Kladska a zkrátka – přidat. Jméno ale hodnotím jako milý počin, výhrady jsem ostatně vměstnal do pouhých sta slov.

Autor usuzuje, že by své dítě raději pojmenoval Radim Madeja.

Sto slov Stanislava Zeleného

ZA NEJVĚTŠÍM ČEchem

AUTOR: JULIE ŽITNÁ /2. A/

NEJVĚTŠÍ ČECH NEEXISTUJE, A PŘECE JE NEJVĚTŠÍM ČEchem.

Vítěz ankety Největší Čech, v níž předběhl Karla IV., a dotazníku nazvaného Sedm divů Česka, kdy porazil dokonce i plzeňské pivo, je nehmotným pokladem naší kultury. Kdo viděl film Jára Cimrman ležící, spící, musel pochopit, že Cimrman je postavou tak absurdně fiktivní, až působí skutečně. Jako metaforu pro brilantní, a přece přehlížený český národ ho vytvořili v roce 1966 Zdeněk Svěrák a Jiří Šebánek. A právě genialitu humoru Zdeňka Svěráka jsme jeli spatřit naživo v jeho vlastním podání 2. března právě v Žižkovském divadle Jára Cimrmána. Oficiálními autory hry Dobytí severního pólu jsou, kromě Svěráka, také Ladislav Smoljak a samozřejmě Cimrman. Hra měla dvě části. První obsahovala pro divadlo

typické komické pojednání o Cimrmanově životě a díle (tzv. seminář, rozdělený na referáty) a druhou samotná hra. Ta vypráví příběh čtyř českých otužilců, kteří se rozhodli dobýt severní pól. Hlavní postavu Karla Němce hrál Ondřej Vetchý, který získal ovace publika především v první části hry, kde se jako živá socha svlékl do podvlékaček. Václava Poustku pak hrál samotný Svěrák, který ani v osmdesáti šesti letech neztratil schopnost dostat publikum k slzám smíchu. Hra se zapsala do paměti především geniálně ušitým humorem využívajícím hry se slovy a charakterů postav, jak je pro autory typické, nebojme se říct i legendární.

O TOUZE OVLÁDAT

AUTOR: **SOFIE ANNA JANEBOVÁ /5. 0/**

Mám strach. Hrozný strach. Hlavně nevím, co se to tady děje. Proč jsou tady? Proč na nás útočí? Já se jich bojím. Hlavně vůbec nevím, proč to dělají. Nic jsme jim neudělali, já jsem jim nic neudělal. Vždyť já je vůbec neznám. Maminka je nezná, sestra je nezná, tak proč na nás útočí, když je ani neznáme?

Všude je hrozný zmatek. Lidé pobíhají sem a tam, křičí, jsou zmatení. Hrud' mi skáče nahoru a dolů, chci utíkat, chci pryč od toho všeho, nebo třeba přímo doprostřed, mezi ostatní lidi, a běžet s nimi, protože když běží oni a já poběžím s nimi, budu v bezpečí. Nebo nevím proč, prostě chci taky běžet, a hlavně křičet, křičet, že mám strach a že nevím, proč se to všechno děje... Ale maminka mě pevně drží za rukáv a křičí: „Zůstaň, kde jsi!“ Proč ona může křičet a já ne? Proč, já chci taky křičet, cokoliv, klidně budu křičet: „Sláva, sláva jim,“ jenom když budu moct křičet, křičet z plných plic...

Oni taky křičí. Oni křičí ze všech nejvíc. Nevím co, nerozumím jim ani slovo, ale křičí a vypadají, že se nebojí. To je proto, že křičí. Naši taky křičí, ale když na ně začnou křičet ti druzí, tak přestanou, a proto se naši bojí. Protože když nekřičíš, tak se bojíš. Oni křičí ze všech nejvíc, a proto se vůbec nebojí.

Kde je táta. Kam zmizel tatínek? Někde jsme ho museli zapomenout. Někde musel zůstat. Kde zůstal tatínek? Třeba doma, sedí doma a čte si, jako si normálně čte. Určitě sedí doma a my jsme ho tam zapomněli.

Nebo utíká. Co když někde utíká, co když někde křičí s těmi ostatními lidmi, co když je mezi nimi? Já chci taky utíkat, utíkat a křičet, utíkat a křičet s tatínkem. Jestli utíká a křičí on, tak já chci taky. Proč nemůžu. Kde je táta, mami?

Děti, kterým mohla tato zpověď patřit, bylo a je nespočet – napříč historií lidstva a napříč celou zeměkoulí. Zkuste schválně určit – psala jsem tuto zpověď z pohledu malého Ukrajince po útoku ruských jednotek? Z pohledu malého Tibetana z roku 1950, kdy na Tibet zaútočila Čína? Z pohledu malého Inka po tom, co si Španělé zabrali některá území Jižní Ameriky

a vytvořili z nich své kolonie? Nebo třeba z pohledu někoho úplně jiného, dítěte žijícího tak dávno, že naše civilizace si jeho existenci ani neumí představit? Nevím. Pravda je, že jsem nepsala konkrétně. Takováto situace může totiž bohužel potkat v podstatě kohokoli.

Skoro to až vypadá, jako by si lidstvo dalo záležet, aby tomu tak bylo. Copak může někdo s přesností určit, kdy a kde proběhla první násilná anexe v dějinách? Kdo jako první přišel na cizí území s ohromným množstvím vojáků, prohlásil, tohle území je naše, protože na něj máme právo, a začal masakr bez logiky, vedený jen myšlenkou: „Když já se rozhodnu, že to tady ovládnou, kdo mi v tom může zabránit?“ Nejpravděpodobnější je, že se to nikdy nedozvíme. Je možné, že války a touha ovládat – cokoli, věc, území, lidi – je nějakým způsobem do člověka a lidstva jako takového vrostlá jako součást podvědomí, podobně jako potřeba náboženství, hierarchie, ale i fantazie nebo lásky.

Je pravděpodobné, že lidstvo jako takové a každý samotný člověk si v sobě nese nějaké hluboko zabudované principy. Je to soubor něčeho, co máme všichni jako součást rodu homo sapiens společné a co nám vydrželo i v průběhu celé naší známé historie, od prapočátku naší evoluce až doteď. Ne vše, co si s sebou celou tu dobu vlečeme, se dá označit za špatné či dobré – všechno je to něco, co z nás dělá člověka tak, jak ho známe, s jeho chybami i klady. Bezesporu jsou ale v našem souboru lidských principů i vlastnosti, které se musíme naučit korigovat, a touha ovládat mezi ně bezesporu patří.

Rozebírat, kde se tato touha v člověku bere, by bylo na celý samostatný článek. Můžeme spekulovat o tom, zda je to výhradně rys člověka či zda podobné tendence existují i u jiných živočichů, které psychologické potřeby se tímto u člověka naplňují, a tím dojít ke konkrétnímu závěru ohledně původu lidské touhy ovládat. Na prvním místě je ale nutné si uvědomit, že tato touha v lidech jako taková existuje, a zaujmout k ní stanovisko.

Všichni tvoříme dohromady jeden společný svět, a proto je holý nesmysl se mezi sebou bít a navzájem se snažit se násilím ovládat, i když je to očividně v lidstvu hluboce zakořeněno. Ovšem to, že je něco v lidstvu zakořeněno, neznamena, že se tomu musíme podrobovat. A já věřím, že pokud si každý jeden z nás v sobě přebere, co se to s tím lidstvem děje a dělo a nějaké stanovisko si k tomu za sebe vytvoří, že se k lepšímu posuneme alespoň o krůček. Spolu s Davidem Mitchellem věřím, že „až se naposledy nadechneš, pochopíš, že tvůj život byl pouhou kapkou v nekonečném oceánu! Co je však takový oceán jiného, než spousta kapek?“

CIZINŠTINA

AUTOR: **SOFIE ANNA JANEBOVÁ /5. 0/**

ODHADUJE SE, ŽE V SOUČASNÉ DOBĚ EXISTUJE NA **CELÉM SVĚTĚ OKOLO 6000 JAZYKŮ.**

Většina z nich je lingvisty intenzivně rozebírána, popisována a rozpitvávána do nejjemnějších detailů a podrobována té nejintenzivnější pozornosti, není mi však známo, že by kdokoli rozhodl věnovat své úsilí a snahu jazyku v moderním světě vůbec nejrozšířenějšímu. To je ovšem, podle mě, do nebe volající zanedbanost, která by se měla napravit co nejdříve. Touto krátkou studií se pokusím o základní problematice tohoto jazyka informovat a snad se někteří jazykovědci či studenti po jeho přečtení rozhodnou tuto strašnou chybu napravit a věnují svůj čas a schopnosti jeho analýze.

Řeč je o jazyku jménem cizinština. V originále je nazývána „lingua alinea“, v dalších jazycích pak například foreignish (angličtina), Fremdisch (němčina), étrangerienne (francouzština), či cudzština (slovensky). Využíváno ho je hlavně mezi vzdělanějšími vrstvami. Zařazením tohoto jazyku do svého projevu dává mluvčí svému okolí najevo, že je v oboru, o němž vedl řeč, člověkem informovaným, a jeho váženost mezi posluchači rázem stoupá do nevídaných výšin. Co je na tomto jazyku ovšem pozoruhodné, je to, že skoro nebývá užíván jako samostatná řeč. Mnohem častěji jsou jeho jednotlivá slova, takzvaná „cizí slovíčka“, zabudována do plynulé řeči v jiném jazyce, protože jen velmi málo jedinců cizinštinu ovládá na takové úrovni, že je v ní schopno plynulé konverzace. Jak ale

vyplývá najevo po průzkumu mezi studenty a uživateli tohoto jazyka, většina z nich si za cíl neurčila zvládat plynulou konverzaci v „lingua alinea“. Nejčastěji si student či mluvčí zvolí určitý tematický okruh z této řeči, naučí se jej ovládat a plynule zapojovat do svého projevu a zbytek jazyka je mu již poměrně lhostejný. Zpravidla onen zvolený okruh souvisí s profesí či koníčkem dané osoby – například advokáti si dle statistik často volí slova a slovní spojení jako *presumpce*, *in dubio pro reo* či *a maiori ad minus*, zatímco osoba se zájmem o chemii do své slovní zásoby spíše zařadí výrazy jako *elektronová konfigurace*, *periodická funkce* nebo *izomery*.

Jedna z dalších nesčetných zvláštností tohoto jazyka vychází najevo při pokusu zařadit jej mezi mrtvé či živé jazyky. Jak jsem již demonstrovala, cizinština je stále vytrvale a hojně využívána, takže mrtvá v pravém slova smyslu být nemůže. Zároveň ale neexistuje (a také nikdy neexistoval) žádný rodilý mluvčí tohoto jazyka, alespoň ne žádný známý. Z těchto důvodů se tedy cizinština vymyká jakékoli možnosti kategorizace v tomto směru a má tedy, jako jediný jazyk na světě, v tomto ohledu výjimku. (Samozřejmě pokud se nebudeme bavit o jazycích jako *esperanto*, *elĝština* a jazycích těmto podobných, které nebudeme v porovnání s ostatními považovat za relevantní.)

Co se týče problematiky příbuznosti s ostatními jazyky, tady už je situace poměrně jasnější. Cizínština si je velice blízká s latinou a starou řečtinou, ze kterých převzala skoro 80 % své slovní zásoby. Její obsah ale také ovlivnily jazyky jako arabština, angličtina či dokonce čínština. Jazyky, které se na její slovní zásobě nejvíce podílejí, mají navíc společné to, že byly po určitou dobu významné ve vzdělanecké sféře. Tento fakt nám o cizínštině mimo jiné prozrazuje, že se vyvíjela postupně a její prvopočátky jsou patrné již v antickém Řecku či Římě.

Další aspekt tohoto jazyka, který stojí za zmínku, je jeho slovtvorba. Nebudu vás zdržovat úpornými podrobnostmi, seznámím vás jen s tím nejpodstatnějším. Zajímavý rys slovtvorby tohoto jazyka je, že při tvorbě nových slov skládáním si cizínština často vypůjčí dvě různá slova ze dvou různých jazyků a ta následně spojí dohromady. Nejčastěji to bývají jazyky latina a řečtina, jak je tomu například při pojmenovávání různých věd (například sociologie – složenina latinského „societas“, znamenající „společnost“, a řeckého „logos“, znamenající „slovo“ či „výklad“). Tento jev je, co se týče jiných jazyků, spíše ojedinělý, naproti tomu v cizínštině na něj narazíme velmi často.

Problematika cizínštiny je velmi živá, a i když je ve své povaze do jisté míry latentní, je nutno přestat ji přehlížet a začít se jí hlouběji věnovat. Zvláště nás, jakožto pedagogy a studenty gymnázia, by tato problematika měla alespoň trochu oslovit, protože cizínština nás provází na každém kroku. Jak často například slyšíme v průběhu výkladu: „To je takové cizí slovíčko, to se budete muset naučit.“ A jak málo z nás si uvědomí, že o jazyce, který právě na pár chvil zazněl, neví vlastně vůbec nic? Nemyslím si ale, že by vše bylo ztraceno. Vždyť právě mezi námi se mohou najít lidé, kteří se tomuto konceptu začnou hlouběji věnovat, a k nim bych ráda pronesla, že jejich tvrdé úsilí rozhodně nebude k zahození. I když je totiž situace v současném stavu věcí poměrně tristní, pevně věřím, že ze studentů našeho gymnázia vzejdou lingvisti, kteří v budoucnosti posunou naše chápání tohoto jazyka k lepšímu.

ROZHOVOR

S JANOU MARŠOUNOVOU

AUTOR: KAREL SCHAMBERGER /2. A/

„MYSLÍM, ŽE JSEM TRADIČNÍ, HODNĚ VÝKLADOVÝ UČITEL.“

V LETOŠNÍM ROCE JSTE NA GYMNÁZIU DR. JOSEFA PEKAŘE ZVÍTĚZILA VE STUDENTSKÉ ANKETĚ O NEJOBLÍBENĚJŠÍHO KANTORA NA ŠKOLE BOLESLAVSKÝ AMOS. **JAK MOC VÁS PRVENSTVÍ PŘEKVAPILO?**

Určitě překvapilo. I když i v předchozích letech jsem se umísťovala, musím říct, docela vysoko, ale vítězství velmi potěší.

JE TO NEJVÍC, ČEHO MŮŽE STŘEDOŠKOLSKÝ PROFESOR DOSÁHNOUT?

Myslím si, že ano, protože my opravdu tuhle profesi děláme kvůli studentům, a tím, že nás studenti ocení, poděkují nám. A to je opravdu velmi, velmi milé.

CO SI MYSLÍTE, ŽE NAKONEC ROZHODLO VE VÁŠ PROSPĚCH?

Nemyslím si, že bych byla nejlepší kantorkou. Vím, že jsou tady zapálenější kolegové, ale asi pro mě rozhodlo to, že nejmíň studentům lezu na nervy.

VY UČÍTE BIOLOGII A ZEMĚPIS, KTERÝ Z TĚCHTO PŘEDMĚTŮ MÁTE RADĚJI?

Já mám opravdu ráda oba tyto předměty. Musím říct, že i na střední škole mě jako studenta právě tyhle dva předměty bavily, takže nedokážu posoudit, který z nich mám opravdu radši, oba mám fakt ráda.

POUŽÍVÁTE NĚJAKÉ SPECIÁLNÍ TECHNIKY ČI FORMY VÝUKY, KTERÝMI MŮŽETE ŽÁKY ZAUJMOUT?

Myslím, že jsem tradiční, hodně výkladový učitel. Pořád mi přijde, že to funguje, i když se stále říká, že studenti chtějí nové inovace, že se nechtějí biflovat. Ale ve výsledku za svých 22 let praxe mám stejně spíš za to, že studenti radši jenom odposlouchají a naučí se. Ale samozřejmě se snažím: vždycky na začátku hodiny mám nějaké aktivity, svoje oblíbené „trojúhelníčky“. Kdo mě zná, tak ví, o čem mluvím. A myslím, že to hodiny obohacuje.

JE PRO VÁS VÝHRA V ANKETĚ NĚJAKOU FORMU MOTIVACE DO BUDOUCNA?

Myslím, že to je zavazující, že se budu muset dál a opravdu přesvědčit všechny studenty, že tu práci mám ráda.

CO BYSTE VZKÁZALA STUDENTŮM, KTERÍ VÁS NEZVOLILI?

Na to mají právo, ale budu se snažit, aby pro mě samozřejmě příští rok hlasovali!

(NE)FORMÁLNÍ VÝLET

SEPTIMY ANEB POHLED DO

SRDCE DĚNÍ

AUTOR: VERONIKA BUCAROVÁ /7. 0/

DNE 28. 3. 2023 JSME SE ZA DOPROVODU PANÍ PROFESORKY FLORIÁNOVÉ A PANA PROFESORA BĚLKY JELI PODÍVAT DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY.

Výlet obohatila skupinová aktivita zaměřená na prozkoumání jak proslulých, tak méně známých míst v Praze, která nás utvrdila v tom, že máme ve znalostech hlavního města ještě velké mezery.

Exkurzi jsme odstartovali na autobusovém nádraží v Mladé Boleslavi, odkud se část třídy vypravila do Prahy. Po výstupu na Černém Mostě jsme přestoupili na metro, které nás dovezlo na cílovou stanici Malostranská. Nyní stačilo jen

počkat na jedince, již se k nám měli připojit až v Praze. I přes strasti dálnice, které mnohým znepríjemnily a prodloužily dobu jízdy, jsme se nakonec všichni shledali. Soutěž mohla začít! Po úspěšném nainstalování mobilní aplikace, které již samotné vyžadovalo trpělivost, nezbývalo nic jiného, než se odpojit od třídy a vzít soutěž do vlastních rukou. Úkoly byly opravdu pestré a jsem přesvědčena, že z našich výkonů budeme mít milé vzpomínky nejen my, ale i kolemjdoucí.

Následně nás čekal již poslední, ten nejzásadnější bod exkurze – Poslanecká sněmovna. U vchodu jsme prošli bezpečnostní kontrolou a pokračovali jsme spletitým labyrinthem chodeb do zasedacího sálu, kde se nás již ujali ochotní pracovníci, kteří nám poskytli informace nejen z historie, ale i ze současného fungování Poslanecké sněmovny. Byla nám umožněna individuální prohlídka sálu s možností pořízení fotografií, jimiž se nyní můžeme chlubit.

Po ní následovala debata s panem magistrem Martinem Baxou, nynějším ministrem kultury. Velmi mile nás přivítal a byl ochoten zodpovědět naše zvědavé otázky. Této možnosti jsme se zhostili se vším všudy, a proto v diskusi zazněly

otázky zaměřené jak na poslancův osobní život, tak i na jeho každodenní náplň práce. Debata nám příjemně zakončila prohlídku Poslanecké sněmovny a stala se z ní sladká tečka celého výletu.

Nyní bylo jen na nás, jestli zvolíme možnost pokračovat vlastní cestou, nebo se vypravit s profesory zpět do Mladé Boleslavi. Celý výlet nám poskytl možnost blíže se seznámit s památkami Prahy a díky iniciativě pana profesora Bělky nám bylo umožněno navštívit místa, do kterých bychom běžně neměli přístup. Výlet hodnotím jako velmi zdařilý a osobně doufám, že budeme mít možnost navštívit i další zajímavá místa České republiky.

PEKAŘI NA DEN POSLANCI

AUTOR: KAREL SCHAMBERGER /2. A/

BYLO ČASNÉ RÁNO 14. BŘEZNA, KDYŽ SE STUDENTI 3. A SROCOVALI PŘED BUDOVOU NAŠEHO GYMNÁZIA S JASNÝM CÍLEM – POSLANECKÁ SNĚMOVNA.

Odjžděli připraveni zúčastnit se projektu „Dnes jsem jako poslanec“, který už poněkolikáté pořádá nadační fond Modrá rybka. Projektu, který měl přiblížit, jak funguje procedura schvalování zákonů v Poslanecké sněmovně.

Po důkladné bezpečnostní kontrole zamířili „naši poslanci“ do jednacího sálu dolní komory Parlamentu ČR, kde je uvítali organizátoři akce. Tématem zasedání bylo schvalování návrhu zákona o pedagogických pracovnících. Začalo se přednesením pozměňovacích návrhů a důvodových zpráv jednotlivých poslaneckých

klubů. Do následné rozpravy se zapojilo také několik našich studentů, kteří hájili návrhy „našeho poslaneckého klubu“. Zasedání bylo zakončeno hlasováním o pozměňovacích návrzích i o zákonu jako celku, v němž se poslanecký klub GJP jevil jako nejúspěšnější – se třemi schválenými pozměňovacími návrhy.

Akce se konala pod záštitou ministryně Heleny Langšádlové, poslankyně Olgy Richterové a poslanců Marka Výborného, Marka Bendy a Jana Berkiho.

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ MUZIKÁL VŠECH DOB

AUTOR: JAKUB KŘOVÁČEK /4. 0/

V SOBOTU DO ŠKOLY?

Rychle se naobědvat, převléknout a odjet... Je 1. dubna a ve tři čtvrtě na dvanáct se scházíme před budovou gymnázia, kde čekáme na dva příjezdějí autobusy. Kabinet estetiky pro zájemce zorganizoval sobotní zájezd na světoznámý muzikál Fantom opery od Andrewa Lloyd Webbera. V doprovodu pedagogů nasedáme do autobusů, užíváme si cestu do Prahy a vjíždíme na okraj hlavního města.

KOLOTOČE, STRÍLENÍ RŮŽÍ A CUKROVÁ VATA...

Na pražském Výstavišti vystupujeme hodinu před začátkem muzikálu, a proto máme volný rozchod na právě probíhající Matějské pouti. Před druhou hodinou se už chystáme vyrazit do sálu, mezi 864 místy hledáme ta svoje a čekáme na začátek.

VELKOLEPÉ KULISY, SKVĚLÉ PĚVECKÉ VÝKONY A PROMYŠLENÉ VYUŽITÍ PROSTOR SÁLU

Během představení jsme několikrát překvapeni herci, kteří se pohybují i v prostorách jeviště, obdivujeme monstrózní a nádherně zpracované kulisy, posloucháme bezchybné pěvecké výkony. Do příběhu jsme ponořeni natolik, že si málem ani neuvědomujeme začátek pauzy. Rychle se občerstvujeme, sdílíme dosavadní zážitky a usedáme zpět na sedadla. Po téměř

třech hodinách 32 herců a dosud schovaná kapela sklízí zasloužený potlesk ve stoje.

NÁVRAT DOMŮ

Po skončení představení se shromažďujeme venku a společně se přesouváme k příjezdové silnici, kde kvůli náporu odjíždějících aut na autobusy musíme čekat. Po úspěšném nástupu projíždíme Prahou, míříme k dálnici, dojíždáme svačiny a přijíždíme zpět do Boleslavi. Odnášíme si skvělý zážitek a jsme rádi, že jsme možnosti zájezdu využili.

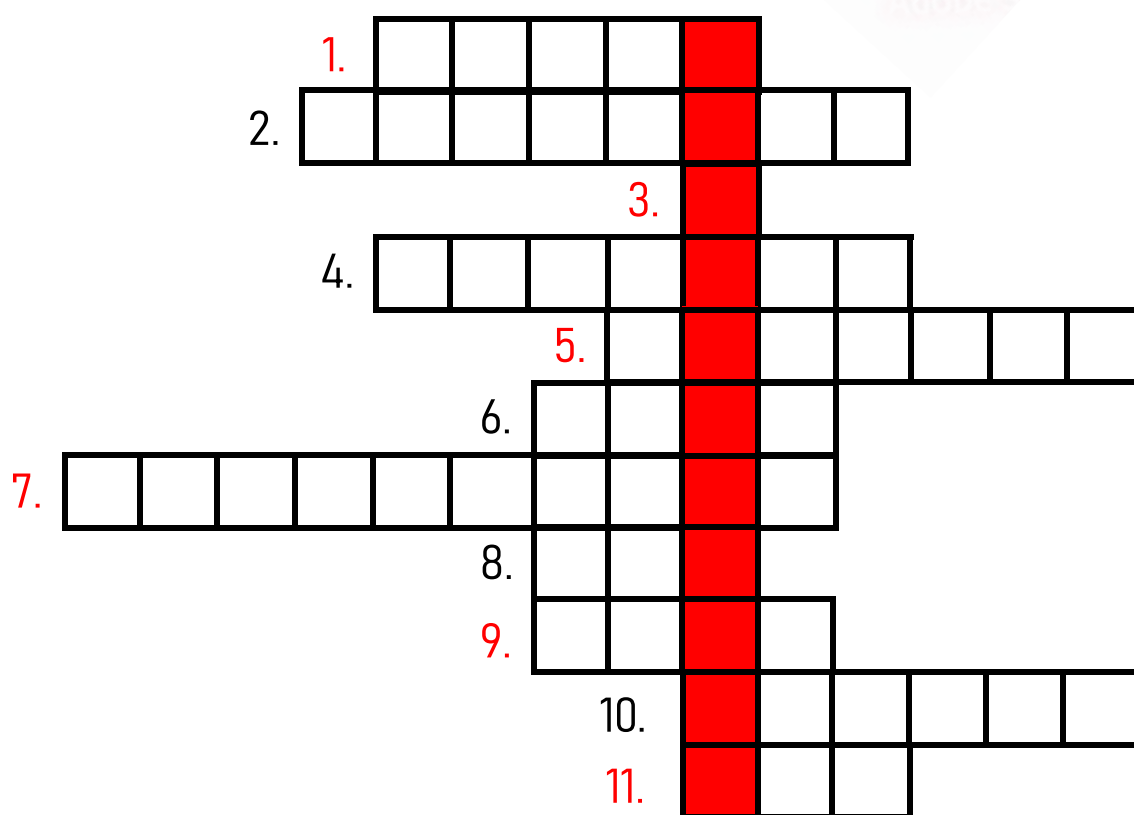

KŘÍŽOVKA

AUTOR: ELIŠKA TONDROVÁ /2. C/

Říkám ti, to se nesmí Jarda Goll dozvědět. Tuhle jsem potkal toho Pepu Pekaře s jejich Adélou, ta holka, to je krása sama. Nedivím se, že o ní napsal v...

1. Významný absolvent, historik a archeolog Rudolf...	7. Styl, v němž je naše budova postavena...
2. Boleslavský lesopark...	8. Počet slov Stanislava Zeleného...
3. Římsky 1...	9. Vězení, též smyčcový nástroj či přepravka
4. Rodiště Pepíka Pekaře Malý...	10. Město, kde se to Jarda skutečně dozvěděl (mezi Rožmberkem a Světem)...
5. Boleslavský rodák, anarchistický buřič a malíř František...	11. Ženské jméno (1.12.)...
6. Rok postavení budovy gymnázia...	

VE SVĚTĚ MIKROFONŮ, PÍSNÍČEK A ROZHOVORŮ

AUTOR: **RÁCHEL SMIKOVÁ /4. C/**

DNES JE 21. BŘEZNA A MY SE NACHÁZÍME PŘED SÍDLEM **SIGNÁL
RÁDIA V MLADÉ BOLESLAVI.**

Po studiu nás bude provádět moderátor Luboš Dvořák. Všichni plní očekávání postávají před budovou a čekají na příchod průvodce, který se během několika minut objevuje před vchodem a s úsměvem zve všechny návštěvníky dovnitř.

Stoupáme po schodech do druhého patra, odkud lze již z dálky zaslechnout zvuk hrajícího rádia. Nejprve nás pan Dvořák zve do vysílacího studia, kde máme možnost seznámit se s prostředím jako takovým, s technologiemi či s historií rádia a jeho vývojem. Podrobně nám popisuje přípravy programu na následující dny. Zápisy do tabulek se zdají být nedílnou součástí tohoto zaměstnání. Vše je přehledně seřazeno do kolonek tak, aby si posluchač užil co nejdokonalejší zvuk a těšil se ze zajímavě vybraných témat k rozhovorům.

Poté se v rámci naší exkurze přesouváme do vedlejší místnosti, která je využívána k úpravám zvuku a přípravě natočených reportáží či reklamních spotů. Za tento proces zde zodpovídá moderátor Martin Čípa.

Dostáváme jedinečnou příležitost namluvit vlastní reklamní upoutávku. Vybraní spolužáci mohli na vlastní kůži pocítit, jaké to je nasadit si sluchátka a číst vybraný text na mikrofon.

Naše pozorování končí opět před dveřmi dané budovy, kde prohlídka před dvěma hodinami začala. Odsud se již všichni vrací plni nabytých dojmů do svých domovů.

ROZHOVOR S GABRIELOU ŘEPOVOU

AUTOR: ZUZANA FAMĚŘOVÁ/1. C/

JE SKVĚLÉ, KDYŽ JE VAŠE PRÁCE SMYSLUPLNÁ, PROSPĚŠNÁ A JEŠTĚ VÁS BAVÍ.

**PROČ JSTE SI VYBRALA TOTO POVOLÁNÍ,
CO VÁS K TOMU VEDLO?**

K trénování paměti jsem se dostala, když jsem pracovala v TyfloCentru s osobami s těžkým zrakovým postižením. Vnímala jsem, že mít funkční a spolehlivou paměť, je pro mé klienty ještě více důležité než pro běžnou populaci. To mě jednoho dne přivedlo na můj první seminář, který organizovala Česká společnost pro trénování paměti a mozkový jogging a který se věnoval možnostem aktivizace seniorů. Odtud už byl jen malý krůček k tomu, abych se na trénování paměti začala více soustředit. Z aktivizačních programů pro klienty se ale velmi rychle vyklubal koníček, bez kterého si nyní svůj život neumím již představit. Je skvělé, když je vaše práce smysluplná, prospěšná a ještě vás baví.

**JAK DLOUHO PRACUJETE JAKO TRENÉRKA
PAMĚTI?**

Trénování paměti se věnuji od roku 2006. Zpočátku jsem vedla kurzy trénování paměti pouze pro osoby s těžkým zrakovým postižením. Teprve později jsem navázala spolupráci

s Gymnáziem Dr. J. Pekaře, kde jsem mohla studentům ukázat možnosti trénování paměti například na psychologických seminářích. Rovněž jsem později, ve spolupráci s Knihovnou města Mladá Boleslav, začala realizovat osvětové přednášky v rámci Národního týdne trénování paměti, který je vždy v březnu, a kurzy pro veřejnost.

CO JSTE VŠECHNO MUSELA VYSTUDOVAT?

Abych získala statut trenéra paměti, absolvovala jsem základní kurz a stala jsem se certifikovaným trenérem paměti I. stupně. Postupně jsem získala II. a III. stupeň trenéra paměti, což je nejvyšší možný stupeň, který lze získat. Nicméně tím mé vzdělávání neskončilo. Nadále si v oblasti trénování paměti své znalosti rozšiřuji. Každý rok na jaře a na podzim jsou speciální kurzy kontinuálního vzdělávání pro trenéry paměti, které vypisuje Česká společnost pro trénování paměti a mozkový jogging, jejímž členem jsem i já. Většina kurzů, kterých se účastním, je pro trenéry paměti povinná. Pokud bych se pravidelně nevzdělávala v této oblasti, můj certifikát trenéra paměti III. stupně by přestal platit.

PRACUJETE JEN S DĚTMI?

Na školách se věnuji dětem a studentům, protože si myslím, že čím dříve se s trénováním paměti začne, tím lépe. Trénink paměti rozhodně není pouze pro seniory nebo osoby s nějakým handicapem, jak by si mnozí mohli myslet. Ale je vhodné paměť trénovat v každém věku. Pořádám také kurzy pro veřejnost, pro maminky na mateřské dovolené, pro pečující osoby, pro osoby s těžkým zrakovým postižením. Výjimkou není ani sestavení kurzu na zakázku třeba pro nějakou vybranou firmu, kde se lze trénování paměti věnovat i v rámci teambuildingu, nebo individuální kurz či konzultace.

CO BYSTE NÁS MOHLA JEŠTĚ NAUČIT?

Na kurzech se snažím ukázat, jak lze paměťové techniky využít v každodenním životě, například když si při seznamování potřebujeme spojit a zapamatovat tvář se jménem, nebo když si potřebujeme zapamatovat dlouhý seznam úkolů a nemáme po ruce ani tužku, ani mobil, jen naši hlavu. Existují i možnosti, jak si pro daný rok zapamatovat celý kalendář. Častým problémem bývá zapamatování si čísel. Dokázali byste dát dohromady z hlavy pět telefonních čísel, které nejvíce používáte? Znáte Vy například telefonní číslo k Vám do školy? Ne, teď nehleďte v mobilu ani v kontaktech ani na internetu. Zkusila jsem si telefonní číslo na pevnou linku k Vám do školy

dohledat a v rychlosti na něj sestavit mnemotechnickou pomůcku. Vznikla během pár minut, tudíž se omlouvám za její neumělecké zpracování, vím ale, že toto telefonní číslo si již budu pamatovat, i když se mě na něj zeptáte třeba za půl roku. Ta pomůcka zní: Telefon do školy, ten si pamatuji definitivně pouze jeden. Kde se v této větě skrývá telefonní číslo? Pod prvními písmenky každého slova. Každá číslice je zakódována pod jedno písmenko, například dvojka začíná na d, ale pozor devět začíná také na d, proto se u této číslice používá slabika de. Telefon do školy na pevnou linku tak je 326 375 951. Samozřejmě studenti se mne často ptají na možnosti zapamatování si konkrétní učební látky. Na vše, co se ve škole učíme, ale není možné sestavit mnemotechnické pomůcky. Ty jsou vhodné zejména tam, kde běžné strategie učení nestačí. Ovšem, pokud se budeme trénování paměti věnovat pravidelně, proces zapamatování si, uchování i vybavování informací z paměti pak bude mnohem rychlejší a přesnější. Však je to trénink.

JAKÉ METODY UČENÍ BYSTE DOPORUČILA ČLOVĚKU, KTERÉMU SE DO UČENÍ VŮBEC NECHCE A NEJDE MU TO?

To nejde obecně říci, protože každému člověku sedne něco jiného. Úplným základem, co bych ale poradila, je, najít si na učení něco pozitivního, zábavného, poutavého, vtipného či směšného, protože jakmile si hned na začátku stanovíme negativní postoj k tomu, co si potřebujeme zapamatovat, tak si tím celý proces učení a zapamatování jen komplikujeme a blokuje. Stává se mi na to například i na dlouhodobějších kurzech, kdy ne každá technika se všem účastníkům líbí. Snažím se je motivovat k tomu, aby to hned na začátku nezazdili svým negativním postojem, aby to brali jako výzvu, trénink. Zkuste se na to, co si potřebujete zapamatovat, dívat ze všech úhlů, vložte do procesu učení svou vůli a emoce, nesnažte se učit vše narychlo z paměti na druhý den na písemku. Krátkodobá paměť nám sice zafunguje a písemka třeba dopadne i dobře, ale před maturitou budete opět na startovní čáře a to je zbytečně promarněný čas. Určitě bych ale také

doporučila navštívit některý z mých kurzů, kde byste si mohli vyzkoušet velké množství technik a najít si tak tu svou, která Vám bude vyhovovat.

UČILA JSTE SE RÁDA?

Tohle je poněkud těžká otázka :) Na základní škole jsem učení moc nedala, a přesto jsem se vždy ocitla na nástěnce mezi nejlepšími žáky. Učit jsem se začala až na střední škole a začátky pro mne snadné nebyly. Studijní výsledky ale byly velmi dobré jak na střední, tak na vyšší odborné škole. Když jsem se po desetileté pauze rozhodla pro studium na vysoké škole při

zaměstnání, tak v té době jsem měla již zkušenosti s trénováním paměti, a studium prostě nějak šlo, až jsem byla na promocích překvapená, když jsem dostala červený diplom. Nyní se na každé vzdělávání v oblasti trénování paměti doslova těším. Takže pokud Vás učení nyní nebaví, soustřed'te se na to podstatné, co potřebujete umět na písemku, na zkoušku, k maturitě, pro další studium. Vše ostatní berte jako trénink, díky němuž Vám studium oblíbených předmětů pak půjde lépe.

REKONSTRUKCE

AUTOR: **PhDr. LADISLAV FUTTERA**

Rekonstrukce školy se posunula do druhé poloviny (a do křídla u sportovní haly). Na chodbách se tak střídavě vrší hromady krabic připravených k uchovávání pokladů ze sbírek jednotlivých předmětových komisí, vystěhovaného nábytku (který se ve správný čas zase nastěhuje nazpátek) i zbrusu nového vybavení. A když vypukne akce Kulový blesk,

všechno, co má ruce, nohy a kolečka, stěhuje, nosí, vozí (a když už nemůže, vozí i sebe). Ještě štěstí, že gymnázium poskytuje všeobecné vzdělávání, tudíž i průprava v oboru speditérském (vedle již dlouhodobě praktikované propedeutiky popelářství) bude pro studenty v budoucím životě jistě přínosná!

BŘEZEN/DUBEN 2023